

خدمت در مشهد و مدیریت مدارس بزرگ

سال ۱۳۷۶، علی دوستی پس از چند سال خدمت در نهبندان به مشهد منتقل شد و فعالیت خود را در آموزش و پرورش ناحیه یک آغاز کرد. خودش با لبخند می گوید: قرار بود فقط دو سال اینجا بمانم و بعد برگردم شهرستان خودمان؛ اما حضور در کنار بارگاه امام رضا^(ع) و حال و هوای معنوی مشهد باعث شد تصمیم بگیرم بمانم و خدمتم را همین جا ادامه دهم. در سال های نخست حضورش، در مدارس المهدی^(ع) و امام هادی^(ع) که مخصوص دانش آموزان یتیم و تحت پوشش بهزیستی بود، به تدریس پرداخت. بعدها در سال ۱۳۷۹ به عنوان مدیر مدرسه امام هادی^(ع) منصوب شد و ۱۰ سال

این مسئولیت را با عشق و دلسوزی ادامه داد. او درباره نگاهش به مدیریت می گوید: برایم همیشه اصل، خدمت به دانش آموزان بود؛ به ویژه آن هایی که شرایط سخت تری داشتند. می خواستم کنارشان باشم، انگیزه بدهم و کاری کنم دغدغه هایشان کمتر شود. از آن دوران، خاطرات زیادی در ذهنش نقش بسته است. خاطراتی که هنوز با یادشان قلبش گرم می شود؛ «دانش آموز یتیم را از نهبندان آوردند؛ یکی پدرش زندانی بود و مادرش در تصادف از دنیا رفته بود. تلاش کردم از نظر عاطفی پشتیبانان باشم تا حس نکنند تنها هستند. حالا که بعد از سال ها هنوز

با هم در ارتباطیم و می بینم زندگی شان سر و سامان گرفته و حالشان خوب است، واقعا احساس خوشبختی می کنم». پس از ۳۴ سال خدمت، علاقه و دلبستگی او به دانش آموزان نه تنها کم نشده، بلکه هر روز پررنگ تر می شود. خودش می گوید: با اینکه سال ها گذشته، هنوز هم هر صبح لحظه شماری می کنم که به مدرسه برسم و بچه ها را ببینم. همیشه سعی می کنم زودتر از همه بیایم، با آن ها سلام و احوالپرسی کنم و آخر وقت هم با تک تکشان خدا حافظی کنم. برای من چیزی شیرین تر از دیدن لبخند و رشد بچه ها نیست.

نوآوری ها و طرح های مدرسه

در دوران مدیریت، آقای علی دوستی کوشیده است مدرسه را از یک فضای آموزشی صرف به محیطی زنده، پویا و سرشار از انگیزه برای دانش آموزان تبدیل کند. او باور دارد مدرسه باید جایی باشد که هر دانش آموز احساس دیده شدن و ارزشمندی کند. به تعبیر خودش: «می خواستم هر دانش آموز حس کند نقش مهمی در مدرسه دارد؛ همه باید بدانند توانمند هستند و می توانند اثر بگذارند».

از میان طرح های نوآورانه او، برنامه «هر دانش آموز، یک نقش» از پرطرفدارترین ابتکارات بوده است. در این طرح، هر دانش آموز مسئولیتی برعهده می گیرد؛ از نماینده کلاس و رابط تربیت بدنی تا مسئول فعالیت های اجتماعی و مذهبی. تجربه این طرح نشان داد که اعتماد به نفس و احساس مسئولیت دانش آموزان چشمگیرتر می شود و هیچ کس خود را کم توان یا بی اهمیت نمی داند.

طرح دیگر، «بچه های آسمانی در حریم ملائک»، پلی میان خانه، مدرسه و مسجد ایجاد کرد. در این برنامه، دانش آموزان به عنوان مؤذن، خادم یا نمازگزار فعال در مساجد مشارکت می کنند و

پس از یک ماه فعالیت، تشویق می شوند. هدف اصلی این طرح، تربیت شهروندانی اخلاق مدار و متعهد به ارزش های معنوی جامعه است. علاوه بر این، ابتکاراتی چون «تلاشگران» برای تشویق کوشش روزانه دانش آموزان در درس و انجام تکالیف، و طرح «نذر دانایی» برای حمایت تحصیلی از دانش آموزان ضعیف و برگزاری کلاس های رایگان تقویتی، از دیگر جلوه های مدیریت انسان محور آقای دوستی بوده است. حتی برنامه «یک روز بدون کیف و کتاب» با هدف ایجاد فضایی شاد، بدون اضطراب و پر نشاط طراحی شده است تا دانش آموزان علاوه بر یادگیری، لحظات خوش و پویایی را در مدرسه تجربه کنند. آقای دوستی با نگاهی پرمهر و آینده نگر می گوید: تمام تلاشم این است که بچه ها درس بخوانند، رشد کنند. اخلاق بیاموزند و هر روز با عشق و انرژی وارد مدرسه شوند.

خلاصه ۳۴ سال تجربه

علی دوستی باور دارد که مدیریت مدرسه، بیش از هر چیز، بر پایه صبر، نظم و برخورد انسانی استوار است. به گفته او، در مدرسه فقط برنامه ریزی و انضباط کافی نیست؛ بلکه مدیر باید بتواند با قلبی آرام و رفتاری مهربان، همه را در مسیر رشد و آرامش هدایت کند. او با تجربه سال ها کار در محیط آموزشی می گوید: هیچ چیز بهتر از صبر پاسخ نمی دهد. والدین و دانش آموزان ممکن است درگیر مشکلات اقتصادی یا خانوادگی باشند و گاهی با ذهنی خسته به مدرسه بیایند. اگر با محبت و صبر از آن ها استقبال کنیم، همه چیز آرام می شود و راه درک و تفاهم باز خواهد شد. به باور آقای دوستی، رفتار انسانی و نگاه مهربانانه اساس موفقیت یک مدیر مدرسه است. او همواره تلاش کرده است فضای مدرسه را همچون خانواده ای صمیمی و امن بسازد، جایی که احترام و مهر جایگزین برخورد های سخت یارسمی شود؛ «همیشه سعی کرده ام مدرسه را مانند خانواده ببینم. با دانش آموزان و اولیا با محبت رفتار می کنم و همین باعث شده است هیچ گاه اختلاف یا تنش جدی میان ما پیش نیاید».

علی آقا با تکیه بر سال ها خدمت در آموزش و پرورش، مدرک دکترای روان شناسی تربیتی را اخذ کرده است. حاصل ۳۲ سال زندگی مشترک او، سه فرزند موفق است که در مسیر تخصصی خود پیشرو هستند. سهیلا بیست و هشت ساله کارشناسی ارشد دارد و مسیر خدمت خود را در آموزش و پرورش ادامه داده و هم اکنون در یکی از مدارس ناحیه ۷ مشهد مشغول به کار است. سجاد ۲۶ سال دارد و پس از اخذ مدرک تخصصی در رشته برق، در بخش خصوصی فعالیت می کند. سامان هم شانزده ساله است و در کلاس نهم در یکی از مدارس نمونه دولتی مشهد درس می خواند.

دلسوز بچه ها است

کیان غزنوی، دانش آموز کلاس ششم

حدود پنج سال است که در این مدرسه درس می خوانم و یک سال هم عضو شورای دانش آموزی بوده ام و در آن زمان، ارتباط بیشتری با آقای دوستی پیدا کردم. او همیشه به فکر مدرسه است و دوست دارد همه چیز تمیز، مرتب و زیبا باشد. مراقب بچه ها است و اخلاق بسیار خوبی دارد. یادم است یک بار بین دو دانش آموز درگیری پیش آمد؛ یکی از آن ها مظلوم نمایی می کرد، اما آقای دوستی به خوبی متوجه شد که چه کسی مقصر است و از حق دانش آموز بی گناه دفاع کرد. من هم که از قبل شاهد این درگیری و ماجرا بودم، از کار آقای دوستی خیلی خوشم آمد. عدالت او درس بزرگی به من داد.



به بچه ها انگیزه می دهد

محسن ولی نیا، پدر دانش آموز

حدود دو دهه هست که آقای دوستی را می شناسم؛ فردی دلسوز و دقیق که مسائل محله و به ویژه رشد و پیشرفت دانش آموزان برایش مهم است. سال گذشته پسرم را برای پایه اول در یک مدرسه غیرانتفاعی ثبت نام کرده بودم، اما پس از تأمل متوجه شدم که مدرسه چهارده معصوم^(ع) با مدیریت آقای دوستی، از نظر کیفیت آموزشی و عملکرد هیچ کمبودی ندارد. بنابراین از ادامه تحصیل در مدرسه غیرانتفاعی صرف نظر و امسال محمد حسین را در این مدرسه ثبت نام کردم. همه اعضای کادر مدرسه با دلسوزی و عشق برای دانش آموزان تلاش می کنند و تا امروز از روند آموزشی و تربیتی کاملاً رضایت داشته ام. حدود یک ماه پیش، پسرم از خود آقای دوستی هدیه ای دریافت کرد، هر چند دلیلش را به خاطر ندارم، اما تأثیر آن در روحیه و انگیزه محمد حسین چشمگیر بود و هنوز با شوق از آن یاد می کند.



فرا تر از وظیفه اش کار می کند

حسین مرجانی، همکار قدیمی

از سال ۱۳۷۷ در این مدرسه به عنوان معلم فعالیت می کنم. آشنایی من با آقای دوستی به پیش از سال ۱۳۷۰ بازمی گردد؛ زمانی که هر دو در دانشگاه تربیت معلم شهرستان تربت حیدریه تحصیل می کردیم. آقای دوستی را همکار درجه یک، انسانی کامل، دوست و رفیقی صمیمی می دانم. او معلم و مدیری متعهد است که همیشه فرا تر از وظیفه اش تلاش می کند. هدف اصلی اش این است که دانش آموزان و همکارانش بتوانند به بهترین شکل ممکن در مسیر موفقیت قدم بردارند.

آقای دوستی همکاری وظیفه شناس است و نگاهش همواره بر پایه تعهد به کار و تلاش برای موفقیت در حیطه مسئولیت خود استوار است. برای او تفاوتی ندارد که کسی را از دیروز شناخته باشد یا سال ها قبل؛ مهم برایش صداقت، مسئولیت پذیری و تلاش در مسیر درست است.

